

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Ловеч , 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ в публично заседание на осемнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

като разглежда докладваното от ИВАНИЧКА КОНСТАНТИНОВА Въззивно гражданско дело № 20214300500162 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260109 от 26.11.2020 година, постановено по гр.дело № 2182 по описа за 2019 година, Ловешкият районен съд е обявил за нищожно , по предявения на основание чл.270, ал.2 ГПК във вр. с чл.17 и чл.26, ал.2 ЗЗД, иск от ИВ. СТ. ИВ., ЕГН *****, с адрес: ***** срещу Г. Т. Г., ЕГН *****, Г. Г. Д. ,ЕГН *****, двамата с адрес: ***** и Р. М. Б., ЕГН ***** с адрес: *****, РЕШЕНИЕ № 234от 21.05.2019 г., постановено по гр.дело № 300/2019 година по описа на Районен съд –Ловеч, с което е уважен иск по чл.440 ГПК, като е признато за установено в отношенията между длъжника по изпълнително дело № 2017880401063 по описа на ЧСИ Р.Д.- Г. Г. Д. и вискателя по същото изпълнително дело- Р. М. Б., че длъжникът Г. Г. Д. не е собственик на 1/2 (една втора) идеална част от Поземлен имот с идентификатор № ***** по КК и КР на с. Голец, Община Угърчин, Област Ловеч, ЕКАТТЕ *****, с площ по скица от 3 911 кв.м., с трайно предназначение на територията -урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване до 10 м.; стар идентификатор № *****.500.71, № по предходен план 71, квартал 28, парцел VIII, IX, X, XI, заедно с построените в имота сгради: Сграда с идентификатор № *****.1, със застроена площ 57 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: друг вид сграда за

обитаване; Сграда с идентификатор № *****.2, със застроена площ 51 кв.м., брой етажи - 1, с предназначение: друг вид сграда за обитаване; Сграда с идентификатор № *****.3, със застроена площ 95 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда; Сграда с идентификатор № *****.4, със застроена площ 62 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда, като постановено по привиден процес.

Съдът е присъдил на страните съответните разноски.

Срещу решението са подадени *въззивни жалби от Г. Г. Д., Г. Т. Г. и Р. М. Б.*, които обжалват решението като неправилно и незаконосъобразно.

Във въззивната си жалба *Г.Д.* сочи, че съдът съобразявайки част от заявеното в отговора на исковата молба, е игнорирал друга част, в която тя е изложила, че никога не е заявявала претенция към Г. за имота, тъй като знае, че е негов, макар и придобит през време на брака им. Поддържа, че в решението си съдът е пропуснал да посочи, че претенциите на И.С. са без законово основание, тъй като той в съучастие с Е.М. я измамил по отношение на апартамента □ в гр.Ловеч, за което има и наказателно дело.Според страната, съдът не е отчел, че по делото като свидетел на И.С. се е явил единствено синът му- адв.С.С., който знае за водените дела и който ще свидетелства в полза на баща си, поради което съдът не е следвало да му дава вяра.

В подадената от *Г. Т. Г.*, чрез адвокат АНН. Т., въззивна жалба са изложени оплаквания за недопустимост, незаконосъобразност, необоснованост на решението, както и за нарушения на съдопроизводствените правила при постановяването му.

Според този въззивник решението е недопустимо, поради липсата на активна процесуална легитимация на ищеца, за която съдът е задължен да следи служебно. Поддържа, че така предявените искове (главен и евентуален) са недопустими.Твърди, че в производството по гр.дело № 300/2019 г. на ЛРС по предявения иск по чл.440 ГПК ищецът ИВ. СТ. ИВ. е имал качеството на присъединен вискател и съгласно чл.457,ал.4 ГПК е имал възможност да встъпи в делото. Искът по чл.440 от ГПК е установителен, а не осъдителен и важат правилата на чл.223 ал.1 и ал.2 изр.1 от ГПК, респ. не могат да бъдат приложени последиците на чл.223 ал.2 изр. 2 от ГПК, което е в пълно съответствие и с нормата на чл.457, ал.4 от ГПК. Сочи, че ищецът като присъединен в изпълнителното производство вискател няма признат от процесуалния закон правен интерес да оспорва съдебно решение, постановено по иск по чл.440 от ГПК и спорът не може да бъде пререшен съгласно нормата на чл.299 ал.3 от ГПК. Затова счита, че Районен съд Ловеч е разгледал и уважил процесуално недопустим иск.

На второ място оспорва извода на съда, който е приел че ищецът е заинтересован от установяване на твърдяната симулация на процеса, в който е постановено решението по чл.440 от ГПК, поради това, че не е бил страна в процеса по гр.д.№300/2019г., за да е ограничен от забраната на чл.299 ал.3 от ГПК и да иска разкриване на симулация. Като

неправилна и необоснована определя преценката на съда относно факта, че ищецът е присъединен кредитор по образуваното вече изпълнително производство с друг първоначален вискател- отв.Р.Б. и това не го поставяло в хипотезата на чл.299, ал.3 ГПК с мотива, че не бил страна в процеса по гр.дело № 300/2019 г.

Счита, че съдът е допуснал съществени процесуални нарушения, довели до неверни фактически констатации и правни изводи на съда, което е основание за отмяна на постановеното решение.В тази връзка акцентира, че съдът повлиян от защитната теза на ищеца, подробно е разглеждал и обсъждал други твърдени от него „множество факти и доказателства", в това число влезли в сила други съдебни производства и „хронологията между тях", родствени връзки между страните, свързани лица и пр., които са изцяло ирелевантни. Подчертава, че в производството по чл.440 от ГПК по гр.д.№300/2019г. на ЛРС, активната легитимация на ищеца Г. Т. Г., респ. правото му на собственост върху процесната 1/2 ид.ч. от имота, е установена с влязъл в сила на 18.01.2019г. съдебен акт, който на основание чл.297 от ГПК е задължителен както за съда, който го е постановил, така и за всички съдилища, поради което няма как изобщо да има „симулативни действия или бездействия на страните", участвали в делото

На следващо място атакува изводите на съда и в частта, в която се е позовал на „служебно известни му" обстоятелства за предмета, продължителността, защитата, процесуалното поведение и прочие по гр.д.№41/2017г. по описа на ЛРС, като игнорира, че „последващото" гр.д.№1772/2018г., макар и приключило с неprisъствено решение е решено от същия докладчик, който е приел, че са налице както формалните предпоставки на чл.238 от ГПК за допустимост на искането, така и предпоставките по същество за постановяване на неprisъствено решение.Т.е. че вътрешното убеждение на един и същи съдия-докладчик по чл.12 от ГПК е диаметрално противоположно в производството по гр.д.№1772/2018г. и в настоящето гр.д.№2182/2019г. Същият съдия-докладчик е решил и производствата по гр.д. №2291/2018г. на ЛРС и по гр.д.№694/2016г., които производства макар и неотнoсими, е обсъждал в мотивите си и резултатът по тях в полза на ИВ. СТ. ИВ. е повлиял на вътрешното му убеждение по настоящето дело. Затова поддържа, че съдията е следвало да се отведе от разглеждане на делото.

Като допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила въззивникът сочи допускането на въпроси по реда на чл.176 от ГПК към ответника за изцяло неотнoсими обстоятелства, както и за такива обстоятелства, по които са представени влезли в сила съдебни решения и които обяснения съдът превратно и избирателно е преценявал.Също в нарушение на тези правила- чл.172 ГПК е дал вяра на показанията на свидетеля на ищеца адв.С.С., който е бил адвокат на баща си И.С. по други дела и няма непосредствени представи за релевантни към предмета на доказване факти и обстоятелства.

Счита, че решението е необосновано, тъй като изводите на съда не са в съответствие с установените фактически положения и представени влезли в сила съдебни актове, същите са и нелогични, като счита, че са налице и грешки в тълкуването на доказателствата.

Моли, да бъде постановено решение, с което да се обезсили като недопустимо решението и се постанови прекратяване на производството по делото. Ако съдът приема, че решението по делото е валидно и допустимо- да бъде отменено изцяло като неправилно и вместо него постановен друго, с което се отхвърлят предявения главен иск с правно основание чл.270 ал.2, вр. с чл.299 ал.3, вр. с чл.17, вр.с чл.26 ЗЗД, както и предявения при условията на евентуалност иск с правно основание чл.135 от ЗЗД.

Подадена е въззивна жалба и от *Р. М. Б.*, която също го обжалва изцяло като неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в нарушение на материалния и процесуален закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Акцентираща, че съдия И.Й. недопустимо е проявила пристрастие към ищеца ИВ. СТ. ИВ. доколкото подробно е обсъждала съдебни производства и служебно известни обстоятелства по приключили с влезли в законна сила решения и са били налице предпоставките на чл.22 ал.1 т.6 от ГПК за отвеждане от делото. Твърди, че съдът в нарушение на закона и при съществено нарушение на процесуалните права изцяло е пренебрегнал влязлото в сила съдебно решение по гр.д.№1772/2018г., постановено от същия съдия, както и възраженията на страната в отговора на исковата молба.

Позовавайки се изготвения от съда доклад по делото и дадените указания, поддържа, че ищецът не е установил правния си интерес от предявените искове. Счита, че за И.С. липсва правен интерес да установява, че решението по гр.д.№300/2019г. на ЛРС, което го обвързва по силата на закона като присъединен кредитор, е постановено по симулативен процес, на основание чл.457 ал.4 от ГПК и не е установил кои и какви са конкретните симулативни действия/бездействия на страните участвали в съдебния процес по гр.д.№300/2019г. по описа на ЛРС.

Сочи, че И.С. е присъединен с удостоверение кредитор по изп.дело №1063 от 2017г. на ЧСИ Р.Д., по което този въззивник е вискател и няма как да има повече права от него, респ. счита, че също е увреден, поради невъзможността да насоча изпълнение върху тази ид.част от имота, но зачита закона и правата на трето лице, което е доказало с влязло в сила съдебно решение да е собственик по давностно владение на 1/2 ид.част от този имот. Като неясни определя мотивите на съда досежно приложението на чл.17 от ЗЗД, както и кое е привидното съглашение, което е прието от съда за нищожно на основание чл.26 ал.2 от ЗЗД?

Моли да бъде постановено решение, с което са се отхвърлят предявените искове.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК са постъпили отговори на *въззивните жалби* от въззиваемия ИВ. СТ. ИВ., чрез адвокат Б. Г..

Счита подадената от Г. Г. Д. въззивна жалба за неоснователна , а постановеното решение- валидно, допустимо и правилно.

Като ново доказателство представя удостоверение № 001582/24.02.2021 г. по изп.дело № 20189030400360 на ЧСИ И.Л., в потвърждение, че Г.Г. и Т.Т. са променили

адреса си по изп.дело.

Оспорва пространно и останалите две въззивни жалби.

Определя като неоснователни твърденията за пристрастност на съдебния състав на РС Ловеч и аргументите за нуждата от отвеждането му, на основание чл.22, ал. 1, т. 6 ГПК, тъй като възражението за отвод не е направено своевременно от страните.

Поддържа, че съдът правилно е приел, че е доказана целенасочеността в действията/бездействията на ответниците и свързаните с тях лица, обосноваваща извод за симулацията на процеса по гр.д. № 300/2019 г. на РС Ловеч и целения с него резултат - имотът в с. Голец да не може да послужи за удовлетворение на И.С.. Счита, че се касае за абсолютна симулация на близки помежду си лица (Г.Д. и Г.Г. са родители на Т.Т. - управител на „Плеяда Тодорови“ ЕООД и намиращ се във фактическо съжителство с Р.Б.), които с поведението си са създали привидност за пред трети лица относно носителя на правото на собственост върху процесния имот, без да е налице нужда от защита на това право, преследвайки единствената цел да се избегне принудителното изпълнение върху имота в полза на ищеца. Изводите на съда се базират на целия събран доказателствен материал, включително множество писмени доказателства, обяснения на страните, свидетелски показания.

Изтъква, че ищецът е доказал правния си интерес за предявяване на установителния иск за нищожност на съдебното решение, тъй като атакуваното като нищожно съдебно решение се отразява в правната му сфера.

Като неоснователни определя и доводите за липсата на конкретни симулативни действия и бездействия на страните, като преповтаря твърденията в исковата молба и обсъжда поведението на ответниците и връзките между тях.

Моли да бъдат оставени без уважение въззивните жалби и да се потвърди първоинстанционното решение.

В *съдебно заседание* въззивникът Г.Г. се представлява от адвокат АНН. Т., която поддържа въззивната жалба, а въззиваемите – от адвокат Б.Г., който моли да бъде потвърдено решението на районния съд. Адвокатите представят в срок писмени защиты.

От приложените доказателства по гр.дело № 1620/2019 година на Ловешкия районен съд, като съобрази и становището на страните по делото, в съответствие със задължението си по чл.235 от ГПК, *съдът приема следното:*

Въззивното производство е *допустимо*, тъй като жалбата срещу решението е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК.

Ищецът *ИВ. СТ. ИВ.* е предявил срещу ответниците *Г. Т. Г., Г. Г. Д. и Р. М. Б.* , съединени при условията на евентуалност: иск за обявяване за нищожно решение от

21.05.2019 г., постановено по гр.дело № 300/2019 г. на ЛРС, с което е уважен иск по чл.440 ГПК, като е признато за установено в отношенията между длъжника по изпълнително дело № 2017880401063 по описа на ЧСИ Р.Д.- Г. Г. Д. и вискателя по същото изпълнително дело- Р. М. Б., че длъжникът Г. Г. Д. не е собственик на 1/2 (една втора) идеална част от Поземлен имот с идентификатор № ***** по КК и КР на с. Голец, Община Угърчин, Област Ловеч, ЕКАТТЕ ***** , с площ по скица от 3 911 кв.м. и построените в нея сгради, като постановено по привиден процес и иск за обявяване на относителната недействителност по отношение на ищеца на същото решение.

Ответниците са оспорили исковете като недопустими и като неоснователни.

От *фактическа страна* съдът приема за установено следното:

От удостоверение с изх.№ 09910/27.04.2021 година, издадено по изп.дело № 20178790400032 на ЧСИ В.П. се установява, че делото е образувано по молба на ИВ. СТ. ИВ. и М.К. И.а срещу Г. Г. Д., ЕГН *****, въз основа на изпълнителен лист от 18.02.2016 г. по ч.гр.дело № 192/2014 година по описа на Районен съд Ловеч за заплащане на неолихвяема сума в размер на 17 382.00 лева, както последваща се такса по ЗЧСИ, която към момента е 1 471.44 лева и делото е висящо.

Видно е от удостоверение № 950/15.01.2018 г. по изп.дело № 32/2017 г., че същото е издадено на ИВ. СТ. ИВ., М.К. И.а, И.Ц.М. и Г.Ц.М. да им послужи за присъединяване на изпълнителното дело към изпълнително дело № 20178800401063 по описа на ЧСИ Р.Д., рег. № 880. За допуснатото присъединяване по изп.дело № 63/2017 г. е изпратено съобщение до Р. М. Б. и до Г. Г. Д. от ЧСИ Р.Д., като в съобщението до последната е посочено, че задължението ѝ по изпълнителното дело е в размер на 40 576.99 лева.

С влязло в сила Решение от 30.10.2017 г., постановено по гр.дело № 41/2017 г., по иск на ИВ. СТ. ИВ. и М.К. И.а е обявен, на основание чл.135, ал.1 от ЗЗД за относително недействителен спрямо тях, като кредитори, договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в Нотариален акт № 41, том VI, рег.№ 6070, нотариално дело № 546 от 2016 г. по описа на нотариус А.Ц., вписан в Служба по вписванията - Ловеч като акт № 59, том 12, дело № 2355, вх.рег.№ 5463 от 22.08.2016 г., с който Г. Г. Д. е продала на „ПЛЕЯДА ТОДОРОВИ“ ООД - с. Голец, представлявано от управителя Т.Г.Т., 1/2 (една втора) идеална част от горния имот.

Р. М. Б. също е предявила също иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД срещу Г. Г. Д. и „Плеяда Тодорови“ ЕООД за същата правна сделка с имота, по повод на който е образувано гр.дело № 288/2017 г. по описа на ЛРС и с решението си съдът е признал за относително недействителна по отношение на Б. прехвърлителната сделка.

Представен е протокол за предявяване на разпределение по изп.д.№ 63/2017 г. с № 919/17.07.2018 г. , от който е видно, че на 17.07.2018 г. е извършено разпределение, на осн. чл.495 от ГПК, след проведена публична продажба на недвижим имот, собственост на „Плеяда Тодорови“ ООД, ЕИК *****, а именно: Поземлен имот с идентификатор № ***** по КК и КР на с. Голец, Община Угърчин, Област Ловеч, ЕКАТТЕ ***** , с площ по скица от 3 911 кв.м., с трайно предназначение на територията -урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване до 10 м.; стар идентификатор № *****.500.71, № по предходен план 71, квартал 28, парцел VIII, IX, X, XI, заедно с построените в имота сгради: Сграда с идентификатор № *****.1, със застроена площ 57 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение:

друг вид сграда за обитаване; Сграда с идентификатор № *****.2, със застроена площ 51 кв.м., брой етажи - 1, с предназначение: друг вид сграда за обитаване; Сграда с идентификатор № *****.3, със застроена площ 95 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда; Сграда с идентификатор № *****.4, със застроена площ 62 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда.

За купувач на имота е обявен участникът предложил следващата най висока цена, а именно Р.Б., поради отказ от участие на първоначално обявения за купувач- И.С..

Разпределението е обжалвано, но е потвърдено от Ловешкия окръжен съд и от Великотърновския апелативен съд и по този въпрос страните не спорят.

В протокола за предявяване на разпределение от отразено, че първоначалният взыскател Р.Б., както и присъединените взыскатели ИВ. СТ. ИВ. и М.К. И.а са провели успешно иск по чл.135 от ЗЗД (посочените по-горе дела) с поредност на вписванията: исковата молба на И.и е вписана на 16.01.2017 г., решението е вписано на 09.05.2018 г. , а исковата молба на Б.- е вписана на 23.02.2017 г., решението – на 29.05.2017 г.

На 05.08.2019 г. е подадена молба по изпълнителното дело от Г.Т. Ганев, с която е направено искане за прекратяване на изпълнителното производство, на основание чл.433, ал.1,т.7 от ГПК, като е посочено, че прилага влязло в сила решение по гр.дело № 300/2019 година по описа на Ловешкия районен съд, с което е уважен искът му по чл.440 от ГПК. Върху молбата ЧСИ е поставил резолюция да се уведомят страните. Няма доказателства дали изп.дело е прекратено.

От приложения препис от Решение № 234 от 21.05.2019 г. по *гр.дело № 300 по описа за 2019 година* на Ловешкия районен съд, се установява, че съдът е признал за установено, на основание чл.440 от ГПК, по отношение на длъжника Г. Г. Д. по изпълнително дело № 20178800401063 по описа на ЧСИ Р.Д. и взыскателя по същото изпълнително дело- Р. М. Б., че ½ идеална част от Поземлен имот с идентификатор № ***** по КК и КР на с. Голец и намиращите се в него сгради, върху който имот е насочено изпълнението по изп.дело и който служи като обезпечение на взыскателя Р. М. Б., не е собственост на Г. Г. Д..Решението е постановено при условията на чл.238 от ГПК.

Приложено е пълномощно изх.№ 1269 и 1270/12.08.2016 г., заверено относно подпис и съдържание в Консулската служба при Посолството на Р.България в гр. Прага (л. 15-16 от делото) от което е видно, че ответницата Г. Г. Д. е упълномощила ответника Г. Т. Г. да я представлява пред нотариус, като от нейно име подаде молба за издаване на констативен нотариален акт на съсобствения между тях двамата при равни квоти (по 1/2 ид.част) поземлен имот с идентификатор *****.500.71 в с. Голец, заедно с намиращите се в имота четири сгради, придобит възмездно по време на брака им, прекратен с развод, да сключи от нейно име и за нейна сметка договор за дарение на собствената □ 1/2 идеална част от този имот с дарен - синът □ Т.Г.Т., като е добавено и право на упълномощения да продаде имота на когото намери за добре и при цена, каквато намери за добре. Пълномощното не е ограничено със срок или прекратителни условия.

Г. Т. Г., лично и като пълномощник на Г. Г. Д., е продал имота на 22.08.2016 г. на „Плеяда Тодорови“ ООД, чрез управителя Т.Г.Т., съгласно Нотариален акт № 41, том VI, рег.№ 6070, нотариално дело № 546 от 2016 г. по описа на нотариус А.Ц., вписан в Служба по вписванията - Ловеч като акт № 59, том 12, дело № 2355, вх.рег.№ 5463 от 22.08.2016 г.

Представен е Списък на инвестиционни разходи, направени от купувача „Плеяда Тодорови“ ЕООД, довели до повишаване стойността на имота, в общ размер на 40 184.00 лева към 21.08.2017 г., заедно с договори, фактури и платежни нареждания към тях, удостоверяващи извършени от дружеството плащания.

Приложени са по делото и решения по други, водени между страните дела, от които е видно, че през 2018 г. ответникът Г. Т. Г. е иницирал иски производствa за установяване, че е собственик на 1/2 идеална част от процесния имот в с. Голец, ведно с находящите се в него четири сгради, както и на 1/2 идеална част от незастроен поземлен имот с идентификационен № *****.500.51 по КККР на с. Голец, с твърдения, че е придобил имотите по време на брака си с Г. Г. Д., а след прекратяването на брака им е придобил по давност и нейната 1/2 ид. част от имотите. С постановеното неприсъствено решение от 18.01.2019 г. по гр.дело № 1772/2018 г., Ловешкият районен съд е признал за установено по отношение на „Плеяда Тодорови“ ЕООД, че Г. Т. Г. е собственик на основание давностно владение на 1/2 идеална част от имота, а „Плеяда Тодорови“ ЕООД е осъдено на основание чл. 108 от ЗС, да предаде владението на тази идеална част от имота на Г. Т. Г..

Също с неприсъствено решение от 20.12.2018 г., постановено по гр.дело № 1773/2018 година, е признато за установено, на основание чл.124 ал.1 от ГПК, по отношение на Г. Г. Д., че Г. Т. Г. е собственик по давностно владение на 1/2 идеална част от незастроения поземлен имот с идентификационен № *****.500.51 по КККР на с. Голец.

С Решение от 13.05.2019 година, постановено по гр.дело № 301/2019 година на РС Ловеч е развален сключения между „Плеяда Тодорови“ ООД (понастоящем „Плеяда Тодорови“ ЕООД), представлявано от Т.Г.Т., като купувач и Г. Г. Д., като продавач договор за продажба на ½ идеална част от процесния недвижим имот, извършен с нот.акт № 59, том 12, дело 2355, рег.№ 5463/22.08.2016 г. на Служба по вписванията Ловеч, на основание чл.87, ал.3 от ЗЗД. Г. Г. Д. е осъдена да върне на „Плеяда Тодорови“ ЕООД заплатената продажна цена от 4 776.99 лева, както и разноските и таксите за прехвърлянето.

От удостоверение за раждане, издадено от ГНС Ловеч въз основа на акт за раждане № 578/9.06.1978 г. се установява, че на Т.Г.Т. е син на Галя Г.а Д. и на Г. Т. Г.. А от молбата, подадена от Р.Б. по гр.дело № 2291/2018г. ,приложена на стр.49 , се констатира, че към 07.05.2019 г. последната е във фактическо съжителство с Т. Г..

Събрани са по делото и гласни доказателства, като съдът следва да цени показанията на свидетеля С.С., намиращ се в родствена връзка с ищеца, при условията на чл.172 ГПК, като отчита вероятната му заинтересованост и преценява с оглед останалите данни по делото.Същото се отнася и за обясненията на страните, дадени на основание чл.176 ГПК.

При така установени факти, съдът *направи следните правни изводи:*

Предмет на делото са два иска, *съединени при условията на евентуалност- първият с правно основание чл.299, ал.3 ГПК- за обявяване нищожността на решение, постановено в симулативен процес, а вторият- с правно основание чл.135 от ЗЗД- за обявяване*

относителната недействителност на действия на длъжника, които увреждат кредитора.

В исковата с молба и в писмените си бележки ищецът е посочил като правно основание на претенцията си чл.270, ал.2 ГПК. Съдебната практика и доктрина приемат, че решението е нищожно, когато е постановено от некомпетентен орган, незаконен състав на съда, извън пределите на правораздавателната му власт, не е в писмена форма, не е подписано или е толкова неразбираемо, че смисълът му не може да се изведе дори и чрез тълкуване (В този смисъл е решение по гр.дело № 826/2010 г. на ВКС, постановено по реда на чл.290 ГПК). Нито едно от изброените основания не е налице в настоящия случай.

С оглед наведените твърдения, съдът приема, че предявеният иск е **по чл.299, ал.3 от ГПК**, тъй като ищецът е поискал да бъде обявено за нищожно поради привидност Решение от 21.05.2019 година, постановено по гр.дело № 300/2019 година, с което е уважен предявеният от Г. Т. Г. иск по чл.440 ГПК, като е признато за установено в отношенията между длъжника по изпълнително дело № 2017880401063 по описа на ЧСИ Р.Д.- Г. Г. Д. и вискателя по същото изпълнително дело- Р. М. Б., че длъжникът Г. Г. Д. не е собственик на 1/2 (една втора) идеална част от Поземлен имот с идентификатор № ***** по КК и КР на с. Голец, Община Угърчин, Област Ловеч, ЕКАТТЕ ***** , с площ по скица от 3 911 кв.м., стар идентификатор № *****.500.71, № по предходен план 71, квартал 28, парцел VIII, IX, X, XI, заедно с построените в имота четири сгради.

С нормата на чл.299, ал.3 ГПК е уредена правната възможност за всяко трето, неучастващо в процеса лице, чиито права са нарушени, да оспорва съдебното решение като постановено по привиден процес.

Наличието на правен интерес от предявяване на иска е абсолютна положителна предпоставка за предявяване на иска, предвид разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК, за наличието на която съдът следи служебно. Според разясненията, дадени с определение № 5/02.01.2019 г. по ч. т. д. № 2893/2018 г. на ВКС, ТК, I ТО, постановено по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК, правен интерес за установяване на симулативен съдебен процес има само трето за страните по този процес лице, което се стреми да ревизира правните последици на постановения по такъв симулативен процес съдебен акт, доколкото същите са му противопоставими. Симулативност на съдебния процес може да се атакува само в отделно спрямо симулативния процес производство и интересът на третото лице е предпоставен от съществуването на крайния съдебен акт.

В настоящия случай съдът приема наличието на правен интерес за ищеца да предяви този иск, тъй като не е страна по гр.дело 300/2019 година на Ловешкия районен съд, а дали решението засяга непосредствено правата му, свързани с удовлетворяване на вземането му е въпрос по съществото на спора. Разпоредбата на чл.457, ал.3 и 4 от ГПК, на която се позовават въззивниците, е приложима в изпълнителното производство, тъй като се намира в Глава тридесет и девета „Защита срещу изпълнението“, но не и в исковото. В този смисъл съдът намира за неоснователно оплакването на въззивниците за недопустимост на съдебния

акт, поради липса на правен интерес за ищците от предявяването на установителния иск.

В правната теория се приема, че за да е налице абсолютна симулация (в този смисъл са изложените в исковата молба твърдения, тъй като липсват твърдения за прикритото съглашение- чл.17 ЗЗД) е необходимо да се установи, че страните по договора не са имали воля да бъдат обвързани от него, а са го сключили само за да създадат привидни правни последици, настъпването на каквито не са желали.

Съдът приема, че в настоящия процес не са събрани достатъчно доказателства, които да позволяват да бъде направен категоричен извод, че страните по гр.дело № 300/2019 година са провели симулативен процес. Този процес *не е инициран от длъжника* по гр.дело № 63/2017 г. на ЧСИ Р.Д.- Г.Д., а от Г.Г. и ответник по делото е и друг възискател по изпълнителното дело- Р.Б.. Установява се от протокола за предявяване на разпределение по изп.д.№ 63/2017 г. с № 919/17.07.2018 г., че за купувач на процесния недвижим имот е обявена Р.Б. (поради отказ на обявления за купувач И.С.), а разпределението е влязло в сила. В самия протокол са посочени и проведените от възискателите Р.Б., И.И. и М. И.а отменителни иски по чл.135 ЗЗД. Установява се от удостоверение с изх.№ 09910/27.04.2021 година, че изпълнително дело № 32/2017 г. по описа на ЧСИ В.Петров е висящо. Съгласно чл.496, ал.2 ГПК от деня на влизане в сила на постановлението за възлагане купувачът придобива всички права, които длъжникът е имал върху имота. Правата, които трети лица са придобили върху имота, не могат да бъдат противопоставени на купувача, ако тези права не могат да се противопоставят на възискателите. А според ал.3 ако възлагането бъде обжалвано, действителността на продажбата може да бъде оспорвана по исков ред само при нарушаване на чл.490 и при невнасяне на цената.

В цитираното още в исковата молба Тълкувателно решение № 106/7.09. по гр.д.№ 76/1964 г. на ОСГК на ВКС се приема, че е допустим иска по чл.17 и чл.26 ЗЗД за установяване на привидността на процеса между „двама бивши съпрузи, които по взаимно съгласие изтъкват съзнателно привидна фактическа обстановка, която довежда съда до такива изводи за приноса на единия в придобиванията на другия, които не съответстват на действителното му участие и по този начин се накърняват действителните имуществени права на съпруга-длъжник.“ Тази практика не касае настоящия казус, тъй като страните не са сключили спогодба по делото, която може да се счита за симулативна . В случая производството по гр.дело № 300/2019 г. на ЛРС не е между бившите съпрузи, а в него участва като страна и друг възискател, който няма интерес от намаляване на имуществото на длъжника, тъй като ще се удовлетвори от него. Отделно от това няма данни по делото кога е прекратен бракът между Г.Д. и Г.Г., както и какви са били отношенията между бившите съпрузи. Има косвени данни по делото, че бракът им е прекратен към 2000 година, а това е много преди да възникнат вземанията на ищеца към Г.Д.. Не може да се приеме като довод за симулация на процеса обстоятелството, че решението е постановено по реда на чл.239 от ГПК, т.е. неprisъствено, тъй като съдът го е постановил след като е приел вероятната

основателност на иска с оглед на посочените в исковата молба обстоятелства и представените доказателства. Изводи за обратното евентуално биха могли да се изведат, ако страните са сключили спогодба по делото или решението е постановено при признание на иска, а това не е така.

В исковата молба са изложени факти и твърдения, посочени са и дела, които според ищеца доказвали симулативността на производството по гр.дело № 300/2019 г. Връзката между тях обаче е недоказана, включва участие и на други лица и не може да се направи обоснован и пълен извод за относимост към настоящия спор, тъй като са представени само част от водените между страните граждански дела.

Действително се установява, че Т.Г.Т. е син на Галя Г.а Д. и на Г. Т. Г., както и че Т. Г. е във фактическо съжителство с Р.Б. към настоящия момент, но тези връзки сами по себе си не водят до извод за симулация.

Не може да се приеме като доказателство за симулативност на процеса фактът, че между Р.Б. и Галя Георгиева е приключило производство по чл.135 ЗЗД, тъй като такова производство е водено и между ищеца И.С. и Галя Георгиева. Следва да се съобрази, че изп.дело № 63/2017 г., е образувано именно по искане на Радина Попова, а ищецът е присъединен възискател. Возискателят, на когото е възложен в дял изнесения на публична продан имот, а това е Р.Б., е платила продажната цена и постановлението е влязло в сила, като уважаването на претенцията на Г.Т. по чл.440 ГПК също не е в неин интерес, защото забавя удовлетворяването □. Представените писмените доказателства за извършени инвестиционни разходи в имота от „Плеяда Тодорови“ ЕООД, довели до повишаване стойността на имота в общ размер на 40 184.00 лева към 21.08.2017 г., също не дават основание да се направи извод, че прехвърлителните сделки са извършени с цел увреждане на кредитора, тъй като никой не би инвестирал значителни средства в имот, който не счита за свой, а от друга страна повишаването на цената на имота също е в интерес на възискателите. Само за пълнота на изложението може да се отбележи, че според писмените доказателства (удостоверението от ЧСИ В.Петров- стр.162) вземането на ищеца по изпълнителен лист от 18.02.2016 г. по ч.гр.дело № 192/2014 година по описа на Районен съд Ловеч е в размер на 17 382.00 лева, а процесният имот има значително по-висока цена.

Без значение е също, че някои от ответниците са ползвали услугите на един и същи адвокат по различните дела, тъй като този факт не подлежи на контрол от съда и е без значение при постановяване на съдебния акт.

В жалбите са изложени оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, поради това, че съдията-докладчик не се е отстранил от разглеждане на делото, тъй като е постановил решения по предходни спорни производства между същите страни. Въззивният съд приема, че няма допуснато нарушение, тъй като страните не са възразили срещу съдебния състав, а съдията не е счел, че има основания за отвод по чл.22 от ГПК.Наличието на основания за отвод не може да има за последица отмяна на съдебното

решение.

Съдът намира, че показанията на свидетеля С.С. не следва да се обсъждат, като съобразява родствената му връзка с ищеца и факта, че по други дела, водени между същите страни, е представлявал като адвокат своите родители и е заинтересован от изхода на делото. Видно е от представеното във въззивното производство удостоверение от ЧСИ И.Л. по изп.д.№ 360/2018 г., че по образуваното изпълнително дело С.С. е кредитор на Т.Г.Т.. Обясненията на страните, дадени по реда на чл.176 от ГПК също не следва да се обсъждат, поради това, че заради многобройните дела между тях отношенията им са силно влошени, изключително субективни са, противоречиви и не допринасят за изясняване на обстоятелствата по делото.

С оглед изложеното съдът счита, че не може да се приеме, че процесът по гр.дело № 300/ 2019 г. на ЛРС е симулативен, че решението на съда не обвързва страните и че с него те са целели създаване на привидни правни последици, настъпването на които не са желали.

Искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

При условията на евентуалност е предявен **иск с правно основание чл.135, ал.1 от ЗЗД във връзка с чл.299, ал.3 от ГПК и по който съдът дължи произнасяне.**

Съгласно чл.135,ал.1 ЗЗД кредиторът може да иска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действията, с които длъжникът го уврежда, ако длъжникът при извършването им е знаел за увреждането. Когато действието е възмездно, лицето, с което длъжникът е договарял, трябва също да е знаело за увреждането.

По правната си същност Павловият иск е конститутивен, тъй като чрез него се упражнява едно потестативно право на кредитора, с което се цел[□] постигане на правна промяна- обявяване за относително недействително спрямо него дадено правно действие на длъжника, което го уврежда.

Съдът приема, че този иск е допустим, тъй като ищецът е кредитор и има правен интерес от предявяването му, тъй като счита, че с действията/ бездействията си по гр.дело № 300/ 2019 година на Ловешкия районен съд длъжникът го уврежда.

Ищецът по делото следва да проведе пълно и главно доказване на твърдените от него факти, т.е. носи доказателствената тежест, съгласно чл.154 ГПК.Това означава, че е необходимо да създаде несъмненост в извода на съда за осъществяването или не на даден релевантен за спора факт или обстоятелство.

Фактическият състав на чл.135 от ЗЗД изисква наличието на следните *кумулятивно дадени предпоставки*: ищецът да има качеството на кредитор спрямо ответника, вземането да е възникнало преди датата на извършване на правното действие от длъжника, което се атакува с иска по чл.135 от ЗЗД, действието на длъжника да е правно и да го уврежда

(обективно условие), и длъжникът да е знаел за това увреждане (субективно условие). Когато увреждащата сделка е двустранна и възмездна, е необходимо и контрагентът на длъжника също да знае, че договорът уврежда кредитора. В тази хипотеза важи презумпцията на чл.135, ал.2 ЗЗД, че знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, низходящ възходящ, брат или сестра на длъжника.

От посочените по-горе предпоставки ищецът безспорно изпълнява изискването да е кредитор на ответницата Г.Д., вземането му е възникнало преди датата на извършване на правното действие от длъжника, което се атакува с иска по чл.135 от ЗЗД.

При Павловия иск предмет на атакуване е действието на длъжника, с което уврежда кредитора. Това предполага *активно поведение на длъжника, целящо увреждане на кредитора*. В случая производството по гр.дело № 300/2019 г. на ЛРС не е иницирано от длъжника Г.Т., а от друго лице- Г.Г., на когото, макар и бидейки бивш съпруг, не може да бъде отречено правото да предявява самостоятелни права по отношение на недвижимия имот, върху който е насочено принудително изпълнение за задължение на бившата му съпруга. Следва да се съобрази, че Г.Д. и Г.Г. са разведени много преди да възникне нейното задължение към ищеца И.С.. Приложеното по делото пълномощно за разпореждане с имота сочи, че Д. не се е намирала в страната към момента на издаването му.

Съдът счита, че от страна на Г.Д. не са извършени активни действия, насочени към увреждане на ищеца като кредитор, а тя и не може да попречи на бившия си съпруг да предявява искове в защита на свои права. Презумпцията на чл.135, ал.2 ЗЗД не може да се приложи директно, тъй като по делото няма доказателства за действителните отношения между бившите съпрузи към момента на постановяване на атакуваното съдебно производство. В последното като страна участва и Р.Б., чието вземане като взыскател е обезпечено с процесния имот, а същата няма интерес да загуби това обезпечение и не може да се приеме, че действията □ също имат за цел увреждане на ищеца като присъединен взыскател. Законът санкционира виновното намерение и извършеното действие е опорочено от осъществяването на това намерение, а в случая не се доказва наличието на виновно поведение при ответниците.

Съвкупният анализ на доказателствата и релевантните за спорното право факти и връзката между тях, не дава основание на съда да направи извода за основателност на предявения иск по чл.135 ЗЗД.

Поради несъвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на Ловешкия районен съд в решението му, последното следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което да се отхвърлят и двата предявени иска, като неоснователни и недоказани.

Решението на районния съд следва да бъде отменено и в частта за разноските, които – да се определят с оглед изхода на делото. На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът следва да

заплати на ответника Г. Т. Г. разноси по делото общо в размер на 1625.00 лева, включващи заплатена държавна такса от 25.00 лева за въззивното обжалване и адвокатско възнаграждение от по 800 лева, определено съгласно чл.36, ал.2 от ЗА за всяка инстанция. Другите двама ответници не са претендирали за разноси.

Воден от гореизложените мотиви, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло РЕШЕНИЕ № 260109 от 26.11.2020 година, постановено по гр.дело № 2182 по описа за 2019 г.на Ловешкия районен съд и вместо това **ПОСТАНОВИ:**

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен и недоказан, предявения от *ИВ. СТ. ИВ.*, ЕГН *****, с адрес: ***** срещу *Г. Т. Г.*, ЕГН *****, *Г. Г. Д.*, ЕГН *****, двамата с адрес: ***** и *Р. М. Б.*, ЕГН ***** с адрес: *****, иск по чл.299, ал.3 ГПК за обявяване за нищожно на РЕШЕНИЕ № 234 от 21.05.2019 г., постановено по гр.дело № 300/2019 година по описа на Районен съд –Ловеч, с което е уважен иск по чл.440 ГПК, като е признато за установено в отношенията между длъжника по изпълнително дело № 2017880401063 по описа на ЧСИ Р.Д.- Г. Г. Д. и вискателя по същото изпълнително дело- Р. М. Б., че длъжникът Г. Г. Д. не е собственик на 1/2 (една втора) идеална част от Поземлен имот с идентификатор № ***** по КК и КР на с. Голец, Община Угърчин, Област Ловеч, ЕКАТТЕ *****, с площ по скица от 3 911 кв.м., с трайно предназначение на територията - урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване до 10 м.; стар идентификатор № *****.500.71, № по предходен план 71, квартал 28, парцел VIII, IX, X, XI, заедно с построените в имота сгради: Сграда с идентификатор № *****.1, със застроена площ 57 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: друг вид сграда за обитаване; Сграда с идентификатор № *****.2, със застроена площ 51 кв.м., брой етажи - 1, с предназначение: друг вид сграда за обитаване; Сграда с идентификатор № *****.3, със застроена площ 95 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда; Сграда с идентификатор № *****.4, със застроена площ 62 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда, като постановено по привиден процес.

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователен и недоказан, предявения при условията на евентуалност, от *ИВ. СТ. ИВ.*, ЕГН *****, с адрес: ***** срещу *Г. Т. Г.*, ЕГН *****, *Г. Г. Д.*, ЕГН *****, двамата с адрес: ***** и *Р. М. Б.*, ЕГН ***** с адрес: *****, иск по чл.135 от ЗЗД за обявяване за недействително по отношение на ищеца на РЕШЕНИЕ № 234 от 21.05.2019 г., постановено по гр.дело № 300/2019 година по описа на Районен съд –Ловеч, с което е уважен иск по чл.440 ГПК, като е признато за установено в отношенията между длъжника по изпълнително дело № 2017880401063 по описа на ЧСИ Р.Д.- Г. Г. Д. и вискателя по същото изпълнително дело- Р. М. Б., че длъжникът Г. Г. Д. не е

собственик на 1/2 (една втора) идеална част от Поземлен имот с идентификатор № ***** по КК и КР на с. Голец, Община Угърчин, Област Ловеч, ЕКАТТЕ ***** , с площ по скица от 3 911 кв.м., с трайно предназначение на територията -урбанизирана, с начин на трайно ползване: ниско застрояване до 10 м.; стар идентификатор № *****.500.71, № по предходен план 71, квартал 28, парцел VIII, IX, X, XI, заедно с построените в имота сгради: Сграда с идентификатор № *****.1, със застроена площ 57 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: друг вид сграда за обитаване; Сграда с идентификатор № *****.2, със застроена площ 51 кв.м., брой етажи - 1, с предназначение: друг вид сграда за обитаване; Сграда с идентификатор № *****.3, със застроена площ 95 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда; Сграда с идентификатор № *****.4, със застроена площ 62 кв.м., брой етажи - 2, с предназначение: селскостопанска сграда.

ОСЪЖДА ИВ. СТ. ИВ., ЕГН *****, с адрес: *****, да заплати на **Г. Т. Г.**, ЕГН *****, с адрес: *****, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, разноси по делото в размер на 1625.00 (хиляда шестстотин двадесет и пет) лева за двете инстанции.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____